

Cuprins

PARTEA ÎNTĂI

Pușici, Mihai!

Capitolul 1. ZBORUL.....	9
Capitolul 2. PRIETENII.....	21
Capitolul 3. O FAPTĂ BUNĂ	39
Capitolul 4. VIS ȘI REALITATE.....	57

PARTEA A DOUA

Ești cel mai tare, ai toată lumea la picioare

Capitolul 5. COCONUL.....	77
Capitolul 6. SPĂRGĂTORUL DE NUCI.....	95
Capitolul 7. DREPTATE	116

PARTEA A TREIA

Înăuntru suntem noi toți

Capitolul 8. SUNT PUMN-DE-FIER	141
Capitolul 9. CLASA 0.....	153
Capitolul 10. PE TOBOGAN ÎN JOS.....	169
Capitolul 11. ÎN PRAGUL SOMNULUI.....	202
<i>Mulțumiri</i>	<i>205</i>

MIRCEA PRICĂJAN

PUMN
DE FIER

POLIROM
2018

Sub privirea speriată a lui Mihai, dinozaurul a fost ridicat încet spre cer. Pe măsură ce urca, se împuțina. Se dezumfla ca un balon înțepat. Țiuia, șuiera și se micșora.

Când a ajuns aproape de pătura norilor, nu era mai mare decât un cățeluș. Lui Mihai i se rupea sufletul. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, îi curgeau pe bărbie îngemănate. Se uita cu dușmănie la pumnul acum stins. În depărtare, în văzduh, pe direcția indicată chiar de pumn, dinozaurul devenit cățel a făcut deodată o lumină puternică, asemenea unui bec înainte de a se arde. Și, într-adevăr, în clipa următoare a avut loc explozia.

Cerul s-a umplut de scânteii. O ciupercă impresionantă, ca la sfârșitul spectacolului de artificii în noaptea de Revelation. Licurici de toate culorile căzând într-o ploaie leneșă peste pământul unde Mihai rămăsese acum singurul prădător de temut.

*

Ares scâncea și lovea din lăbuțe. Când a deschis ochii și l-a văzut, păstrând încă suferința în suflet, Mihai s-a rugat ca alergătura aceea pe loc să însemne într-adevăr că fugărea în vis iepurași. A simțit ceva furnicându-l la coada ochiului și a dat să ducă acolo mâna dreaptă. Doar că, desigur, aceasta era încă în ghips. Așa că a dus mâna stângă și a descoperit că în locul acela de la baza nasului se formase un mic iaz de lacrimi. S-a șters iute cu degetele. Lacrimile erau calde încă.

Din curte se auzeau zgomotele dimineții. Bunu hrănise deja cei trei purceluși, pentru că aceștia nu guițau. Probabil că aveau deja răturile scufundate în troaca cu lături. Se auzea

în schimb pocnet de copite pe beton. Vaca, pășind tacticoasă spre poartă, în drum către o nouă zi de păscut. Urmau caii, doar că ei aveau să plece în direcția opusă, spre livada familiei. Găinile cotcodăceau satisfăcute și Mihai s-a simțit o clipă mâhnit că nu se trezise mai devreme: ar fi vrut să-l audă cântând pe noul lor cocoș. Buna adunase cu siguranță ouăle de prin cuibare. Din câteva urma să îi facă lui papară la micul-dejun.

Mihai nu avea ceas la îndemână, dar ceva îi spunea că se apropia de ora opt. În mod normal ar fi fost deja îmbrăcat și de cel puțin o jumătate de oră s-ar fi făcât prin curte cu burta plină. Acum însă își dorea să tragă cât mai mult de timp. Acum îl apăsa un amestec neplăcut de sentimente și asta îl făcea să nu mai aștepte cu atâta nerăbdare noua zi. Sunetele obișnuite nu mai vorbeau pe limba lui.

Mâna ruptă se înstrăina de el pe zi ce trece tot mai mult, iar în dimineața aceasta o simțea mai departe de sine ca oricând. Furnicăturile de sub ghips erau ca un strigăt de peste un gard înalt. Poate că așa fuseseră de la început, poate de aceea nu reușea niciodată să ajungă la ele, oricât de adânc ar fi strecurat sub ghips paiul și oricând de tare l-ar fi răsucit în spațiul acela strâmt și întunecat. Nici nu mai ținea minte cum arăta pielea antebrațului, dacă avea alunite acolo sau nu. Se uita acum la brațul stâng, dar i se părea imposibil de crezut că în urmă cu numai o săptămână și jumătate existase un braț aproape identic în partea opusă a corpului său.

Cine știe ce se petrecea sub mantaua altminteri frumos împodobită a ghipsului? Mai mult decât orice, separarea aceasta imposibil de acceptat îl făcea pe Mihai să nu aibă pace.

Dar ce să facă? Nu avea chef să iasă din cameră. Măcar dacă s-ar fi trezit potaia aia! Ce tot scâncea acolo?

De îndată ce a gândit astfel, Mihai s-a simțit mai bine. Dar putea să se simtă și mai bine.

A dat pătura deoparte. Încet, și-a tras picioarele peste marginea patului. A strâns din dinți și le-a pus pe podea. Dușumelele vechi au scârțâit puțin sub pașii săi, însă câțelul era prea adâncit în somn ca să audă. Știindu-se în camera stăpânului său, era mai relaxat. Ares se odihnea cel mai bine doar acolo, împreună cu Mihai.

Băiatul s-a oprit lângă corpul câțelului său. S-a lăsat pe vine, s-a aplecat cât de tare a putut spre urechile lui.

— Hoțuuuuu! a strigat atunci cu toată puterea.

Ares a sărit îngrozit în picioare și a început să latre.

Mihai a început să râdă.

*

Liviu, verișorul lui Bogdi, era cam de vârsta lui Victor, însă mult mai înalt. Era cel mai înalt din grupul copiilor care se adunau la joacă pe maidanul din capătul satului. Avea părul lung, aproape cât al unei fete, cu siguranță mai lung decât al lui Sandu, băiatul văcarului, iar pe el toată lumea știa că îl tunde mama din an în Paști. Purta ochelari cu lentile cât fundurile de borcan. Din cauza asta, ochii i se vedeau de două ori mai mari. Lui Mihai i s-a părut cunoscut de când i l-a prezentat Bogdi, dar n-a putut să spună de ce. Pe atunci trecuseră deja ore bune de când avusese visul cu aniversarea lui Andrei și acesta fusese deja îngropat în mintea sa – cu tot cu flăcăul ochelarist care necheza ca un cal în

timp ce galopa cu Bogdi în spate – pentru a ieși la suprafață în altă zi, în altă împrejurare.

— Tu ce-ai pățit, te-ai speriat de umbra ta și ai fugit de ea și te-ai împiedicat în șireturi și ai căzut în nas și ți-ai rupt mâna? Ție o să-ți zic Ciungu', ha-ha!

— Da, da, ha-ha, iar eu o să-ți spun ție... o să-ți spun...
ăă...

Dar momentul trecuse și câștigase Liviu.

— Cum? Ochelaristu'? i-a luat băiatul cel nou vorba din gură. Aragaz cu patru ochi? Cum? Hai, spune, Ciungu', spune cum. Ha-ha!

Alex și Simo se abțineau să râdă, însă Bogdi se hlizea ca un nesimțit. Măcar de la ceilalți, în frunte cu Sandu, Mihai nu avea pretenții, nu erau prietenii lui.

— Ciungu', Ciungu', Ciungu'! repeta Liviu printre hohote, uitându-se pe rând la cei pe care îi cucerise de partea sa.

Mihai s-a înfuriat, normal că s-a înfuriat atunci. A pufnit pe nas, a scuipat cu dispreț și le-a întors spatele tuturor. Așa ceva era scandalos, nu avea de gând să mai stea acolo nici o clipă.

— Ssstai așșșă, Mihai, a strigat Simo, venind după el.

Dar Mihai nu avea chef de discuții. Voia să ajungă cât mai repede înapoi acasă.

Și nici nu s-a oprit până nu s-a văzut în curtea bunicilor. Dezamăgit și furios. S-ar fi așteptat ca Simo să încerce mai mult. Și-ar fi dorit, poate, să vină cu el de acolo, deși chiar el îi ignorase încercarea de a-l opri. Furia îl strângea de gât atât de tare, că atunci când l-a întrebat Bunu care-i problema, n-a fost în stare să scoată nici un sunet. Cu Ares pe urmele

lui, Mihai a fugit printre găini, a trecut prin grădina de zarzavaturi și de acolo a ajuns în livadă.

Cei doi cai pășteau liniștiți la umbra pomilor fructiferi. Când l-au auzit, au întors capul spre el, dar și-au pierdut repede interesul și și-au văzut mai departe de păscut.

— Da, Ochelariștu', Aragaz cu Patru Ochi, Lățosu', Pălugu', Prăjina! a zis Mihai printre dinți și s-a lăsat în fund la rădăcina unui prun.

Dacă n-ar fi fost atât de furios, cu siguranță i-ar fi dat lacrimile. Așa, însă, doar strângea din ochi, dorindu-și să poată ucide cu privirea.

S-a uitat atunci la ghips, a citit mesajele prietenilor de acasă („Pupici, Mihai!” de la Vichi) și i s-a făcut un dor cumplit de ei.

Și-a dat seama, stând acolo, cu Ares alături, că și dorul este o furnicătură pe care n-ai cum s-o scarpini, fiindcă vine dintr-o parte a ființei tale de care te-ai înstrăinat fără să bagi de seamă.

*

Liviu avea o tabletă Samsung. Pe ea avea instalate o mulțime de jocuri. Pe el îl lăseau părinții să se joace cât voia pe tabletă. Și avea voie să-și instaleze orice fel de joc, chiar și din acelea cu împușcături. Sau cu mașini care goneau pe străzi doar ca să calce pietoni.

Bogdi avea prioritate, le-a spus Liviu copiilor, dar puteau să stea și ei la rând și el le va da tableta, dacă sunt cuminți și fac ce le spune el.

— Nu știu încă ce, da' o să mă gândesc, a zis.

Mihai avea și el acasă un telefon pe care nu-l mai folosea Tata. Avea voie să se joace pe el doar în weekend și doar câte o oră pe zi. Tata i-l blocase și nu putea să instaleze orice joc. Avea acces numai la cele pentru copiii până în 7 ani. Cel mai mult îi plăcea Minecraft, pentru că acolo putea să construiască orice de la zero. Semăna, în felul ăsta, cu Lego.

Și-ar fi dorit să-l lase și pe el Liviu să se joace pe tabletă. Dar nu îndrăznea să-i ceară voie, precis ochelariștii l-ar fi luat iarăși peste picior. Plus că, așa cum pășise cu Lego-ul, ca să butoneze jocurile alea avea nevoie de ambele mâini. S-ar fi făcut sigur de râs.

Așa că atunci când copiii făceau cerc în jurul lui Liviu cu orele ca să se joace pe tableta lui, Mihai își căuta altceva de făcut.

La fel și atunci când ceata pleca să bată drumurile pe biciclete. El rămânea acasă cu Ares și cu bunicii, care nu știau ce să mai facă pentru a-l înveseli.

Într-un rând, Simo s-a oferit să stea cu el. L-a privit cu ochi triști de căprioară. Dar lui Mihai nu i-a picat deloc bine genul acela de milă lăcrămoasă. Și-a adunat atunci toată mândria și i-a spus că nici nu se gândește, să se ducă liniștită, are el ce să facă acasă. Ba chiar îi place mai mult acasă, serios. Nici de data aceasta Simo n-a insistat.

Numai că acasă *nu* avea ce să facă. Părinții îi aduseseră cutia cu piese Lego, dar degeaba: să le monteze erau un chin prea mare. Bunicii aveau televizor, deși nu se uitau niciodată la el, îl cumpăraseră pentru nepoțelul lor. Însă nu aveau decât o antenă de cameră. Degeaba îl deschidea, că nu prindea nici unul dintre canalele de desene animate.